

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Beranka s. r. o.**, Martinice 1, Březnice, zast. advokátem Mgr. Jiřím Kokešem, náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021, čj. 12310/21/5300-22441-706470, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, čj. 43 Af 13/2021-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V nynější věci, kde správní soudy řeší problematiku návrhu na povolení obnovy řízení podle § 117 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, NSS především opakuje judikaturu, dle níž kasační stížnost nemůže jen zopakovat žalobní argumentaci, ale musí přinést polemiku se závěry krajského soudu.

[2] Finanční úřad pro Středočeský kraj vydal dne 15. 2. 2019 dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období květen 2018, kterým žalobkyni (v řízení před NSS je *stěžovatelkou*) doměřil DPH ve výši více než 13 miliónů korun a předepsal penále. Stěžovatelka totiž v daňovém přiznání k DPH za měsíc květen 2018 vykázala plnění v režimu přenesené daňové povinnosti v hodnotě 62 miliónů korun. Na základě daňové kontroly finanční úřad dospěl k závěru, že pozemky je nutno pro účely zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, považovat za stavební, nikoli za ornou půdu. Platební výměr na DPH a penále byl stěžovatelce doručen dne 18. 2. 2019, odvolání

stěžovatelka nepodala. Finanční úřad dále platebním výměrem ze dne 7. 5. 2019 vyměřil stěžovatelce úrok z prodlení, tento platební výměr byl doručen 8. 5. 2019.

[3] Stěžovatelka podala dne 9. 10. 2019 návrh na povolení obnovy řízení podle § 117 daňového řádu. Finanční úřad návrhu nevyhověl a řízení zastavil, neboť marně uplynula šestiměsíční subjektivní lhůta podle § 118 odst. 2 daňového řádu. Stěžovatelka se odvolala, ale žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného je dodržení zákonných lhůt procesní podmínkou obnovy řízení. Protože stěžovatelka nepodala návrh včas, nemohl se jím finanční úřad věcně zabývat. Dodatečný platební výměr byl stěžovatelce doručen 18. 2. 2019. A právě od tohoto dne běžela subjektivní šestiměsíční lhůta. Lhůta uběhla 18. 8. 2019, stěžovatelka navrhla obnovu až 9. 10. 2019. Proto byl návrh opožděný a finančnímu úřadu nezbylo nic jiného než řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[4] Stěžovatelka nesouhlasila s rozhodnutím žalovaného a napadla jej u Krajského soudu v Praze. Soud však žalobě nevyhověl a zamítl ji. Předdeslal, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož smyslem a účelem je náprava skutkových vad. Nezákonost či vadu daňového řízení nelze napravit v obnově řízení. Stěžovatelka se domáhala obnovy řízení jen proto, že si vzpomněla na údajnou nezákonnost v postupu finančního úřadu (před zahájením daňové kontroly ji úřad nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání). Tuto námitku však stěžovatelka měla uplatnit v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, odvolání ale nepodala. Argument o nezákonnosti platebního výměru není ani novou skutečností či důkazem, ani novým posouzením předběžné otázky. Soud dal stěžovatelce obecně za pravdu, že lhůty k jednotlivým důvodům obnovy řízení je třeba zkoumat zvlášť. V nynější věci však byl uplatněn důvod jen jeden, ovšem ani tento argument nemůže stěžovatelce pomoci, neboť lhůta k podání návrhu marně uběhla.

[5] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Předkládá obsáhlou argumentaci k potřebě rozlišovat mezi stavebním pozemkem na straně jedné a zastavitelnou plochou na straně druhé. Podrobně popsala, proč sporné pozemky nejsou stavebními pozemky. Stěžovatelka totiž neměla souhlas dalšího účastníka řízení, bez jeho souhlasu však stavební úřad nevydá územní rozhodnutí a pozemky zůstanou stavebně nevyužitelné. Stěžovatelka namítá, že předložila daňové přiznání společnosti Neocity 20, s. r. o. Ve vztahu k této společnosti finanční úřad nezpochybnil její daňové tvrzení, z čehož stěžovatelka dovozuje, že sporné pozemky nejsou pozemky stavebními. Jednalo se tedy o vyřešenou předběžnou otázku, kterou je finanční úřad vázán. Ve stěžovatelčině případě musel finanční úřad postupovat stejně jako u společnosti Neocity 20. To se nestalo, proto úřad porušil základní zásady správy daní. Stěžovatelka zopakovala, že finanční úřad ji nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání. Proto celá daňová kontrola a zejména pak vyměření byly nezákonné. Stěžovatelka se domnívá, že subjektivní lhůta neběžela od doručení platebního výměru ze dne 18. 2. 2019, nýbrž od doručení platebního výměru na úrok z prodlení ze dne 7. 5. 2019 (doručen 8. 5. 2019).

[6] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Shodně jako krajský soud uvádí, že se stěžovatelka v řízení o obnově řízení vůbec nezmiňovala o společnosti Neocity 20. Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že postupuje u dvou daňových subjektů odlišně. Subjektivní lhůta pro

pokračování

zahájení řízení o povolení obnovy řízení marně uplynula 18. 8. 2019. Žalovaný se nedomnívá, že otázka, zda finanční úřad musí, či nemusí vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení, byla předběžnou otázkou podle § 99 daňového řádu. Případné odlišné posouzení není důvodem pro obnovu řízení. Nakonec uzavírá, že neporušil základní zásady správy daní.

[7] K vyjádření žalovaného ještě podala stěžovatelka stručnou repliku, ve které se především vrací k polemice ohledně zákonnosti stanovení daně.

[8] Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Kasační stížnost je (mimořádným) opravným prostředkem proti *pravomocnému rozhodnutí krajského soudu* (§ 102 s. ř. s.). Úkolem stěžovatele je předložit takovou argumentaci, kterou zpochybní rozhodnutí krajského soudu. Proto zákon požaduje zastoupení profesionálem, tj. advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Právě od advokáta se očekává, že v zastoupení stěžovatele bude kvalifikovaně polemizovat s argumentací krajského soudu. Této povinnosti advokát nedostojí, pokud jen převezme žalobní body, které následně předkládá jako námitky kasační. Takto pojaté kasační námitky jsou nepřipustné, neboť ve skutečnosti vůbec nepolemizují s důvody rozhodnutí krajského soudu (§ 104 odst. 4 s. ř. s., srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5 a 8). NSS dodává, že stěžovatel samozřejmě může zopakovat žalobní body, pokud chce ukázat, na které jeho námitky krajský soud vůbec nereagoval či nereagoval dostatečně, typicky pokud stěžovatel uplatňuje námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Stěžovatelka podala obsáhlou kasační stížnost. NSS ji porovnal s textem žaloby a zjistil, že se kasační stížnost v částech III až V zcela shoduje se žalobou v bodech II až IV. Kasační stížnost nejenomže slovo od slova opakuje žalobu, ale ponechává i původní označení účastníků řízení (například *stěžovatelka* o sobě dále hovoří jako o *žalobkyni*), a dokonce označuje samotné podání jako *správní žalobu* (menšími písmeny též jako *kasační stížnost* – viz rubrika na č. l. 1 spisu NSS).

[12] Byť stěžovatelka formálně napadá rozsudek krajského soudu též z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neuvádí žádné konkrétní důvody, proč považuje závěry krajského soudu za nepřezkoumatelné. Neupozorňuje ani na jiné vady řízení před krajským soudem, které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Dle NSS naopak rozsudek krajského soudu přesvědčivě reagoval na všechny klíčové žalobní body.

[13] Stěžovatelka tak v částech III až V kasační stížnosti neuplatnila žádné skutečné kasační důvody. Nepokusila se zpochybnit argumenty krajského soudu nebo na ně jinak reagovat (že nějaký rozsudek krajského soudu existuje, stěžovatelka v těchto částech kasační

stížnosti vůbec nezmiňuje). Kasační stížnost je tedy v tomto rozsahu nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Ve zbytku se NSS věnuje přípustným (neboť „originálním“) kasačním námitkám. Ty však nejsou důvodné. NSS zdůrazňuje, že správní soudy nyní řeší jen otázku, zda finanční úřad řízení o návrhu na obnovu řízení zastavil v souladu s požadavky § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Úvahy o zákonnosti samotného doměření daně se proto s předmětem nynějšího řízení míjí.

[15] Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že se v řízení o povolení obnovy řízení vůbec nezmiňovala o postupu finančního úřadu vůči společnosti Neocity 20. Stěžovatelka ovšem úvahu krajského soudu dezinterpretuje. Krajský soud totiž v bodě 24 vysvětlil, že tuto argumentaci (v nějaké srozumitelné podobě) uvedla stěžovatelka pozdě, až poté, co finanční úřad řízení o návrhu na obnovu řízení zastavil a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. To, že žalovaný stěžovatelku omylem poučil o přípustnosti odvolání (v rozporu s § 116 odst. 4 daňového řádu) a stěžovatelka uplatnila tuto argumentaci v (nepřipustném) odvolání, na situaci nic nemění (krajský soud správně poukázal na to, že skutkový stav posuzuje soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým je rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021, nikoli rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o dalším odvolání pro nepřipustnost).

[16] NSS se proto nemůže ani zabývat dílčí námitkou ohledně výkladového rozdílu mezi stavebním pozemkem a zastavitelnou plochou (v části II kasační stížnosti). Klíčovou otázkou nynější věci je, zda byly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení, nikoli odlišný náhled na výklad pojmu *stavební pozemek* pro účely stanovení daňové povinnosti. Jak již správně vysvětlil žalovaný i krajský soud, stěžovatelka se proti doměření daně mohla bránit, této možnosti však nevyužila.

[17] Stěžovatelka závěrem v části VI namítá porušení zásady volného hodnocení důkazů a materiální pravdy, dovolává se přitom judikatury NSS a ÚS a komentářové literatury. Kromě povšechných tvrzení však nijak blíže tuto argumentaci nerozvádí ani ji nijak nespojuje se skutkovým základem nynější věci. NSS předesílá, že na obecně formulovanou stížnostní argumentaci bude reagovat rovněž obecně, neboť míra precizace kasačních bodů do značné míry určuje, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím je kasační námitka obecnější, tím obecněji k ní může správní soud přistoupit a posuzovat ji (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). NSS proto jen stručně konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se základními zásadami správy daní, kterých se stěžovatelka dovolává. Navíc žalovaný nemohl podrobněji hodnotit důkazy, neboť stěžovatelka nespĺnila formální podmínku pro obnovu řízení, tj. nepodala návrh na povolení obnovy řízení v šestiměsíční subjektivní lhůtě.

[18] Kasační stížnost není důvodná, proto ji NSS zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[19] Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.).

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu